

Συντονιστική Φοιτητική Ένωση
Βορειοηπειρωτικού Αγώνα

**« Απογραφή των Βορειοηπειρωτών –
Ένα θέμα με πολλές προεκτάσεις »**

του Δημητρίου Αχ. Πάσχου

Κόνιτσα 2006

«Απογραφή των Βορειοηπειρωτών – Ένα θέμα με πολλές προεκτάσεις»

του Δημητρίου Αχ. Πάσχου

Ο όρος απογραφή όσο και αν ακούγεται απλός είναι μία ιδιαίτερη διαδικασία σύνθετη και πολυσήμαντη της οποίας τα αποτελέσματα διαμορφώνουν μία νέα τάση στο κράτος το οποίο την διενεργεί προκειμένου να εναρμονιστεί με τα νέα δεδομένα που μέσω αυτής διαπιστώθηκαν. Για να κατανοήσουμε την έννοια ως βασική αρχή της εισηγήσεως θα κάνουμε μία εγκυκλοπαιδική αναφορά στις βασικές αρχές και τους όρους που περικλείει η έννοια της απογραφής αλλά και μία σύντομη αναφορά στην ιστορία του Βορειοηπειρωτικού Ζητήματος.

Ας δούμε όμως τι σημαίνει και τι περικλείει ο όρος απογραφή.

Με τον όρο στατιστική απογραφή εννοούμε κυρίως την απογραφή του πληθυσμού, δηλαδή την περιοδική και ταυτόχρονη εξακρίβωση της καταστάσεως αυτού.

Η έννοια της καταστάσεως του πληθυσμού ενός σύγχρονου κράτους, όπως αυτή έχει διαμορφωθεί μέχρι σήμερα, έχει ευρύτατο και ποικίλο χαρακτήρα μεγάλης σημασίας, και αυτό γιατί αποτελεί την βάση πολλών εθνογραφικών, διοικητικών, οικονομικών και κοινωνικών ερευνών.

Η απογραφή αποτελεί το μέσο με το οποίο μπορούμε να εξακριβώσουμε τον αριθμό των κατοίκων του κράτους, των κατοικουμένων τόπων και περιοχών, των οικογενειών, των οικοδομών, ακόμα και την σύνθεση του πληθυσμού μέσω της οποίας εξετάζουμε τα ανθρωπολογικά, βιολογικά και κοινωνικά στοιχεία του πληθυσμού.

Η συλλογή πληροφοριών ως προς τον αριθμό και την κατά περιφέρεια κατανομή του πληθυσμού, καθώς και διάκριση του κατά φύλο, ηλικία, οικογενειακή κατάσταση, τόπο γεννήσεως κ.α. εφοδιάζει την διοίκηση του κράτους με στοιχεία απαραίτητα όπως π.χ. την κατανομή του πληθυσμού ανά νομό για την διάκριση των εκλογικών περιφερειών, τη σύσταση δήμων και κοινοτήτων καθώς και τα περί της διοικήσεως αυτών, τα περί ληξιαρχικών πράξεων και τα περί της διεξαγωγής των στρατιωτικών υποχρεώσεων, καθώς και τα περί εκπαιδεύσεως.

Αλλά τι φανερώνουν οι απογραφές πληθυσμών;

Η απογραφή μιας κοινωνίας εκτός από τα ποσοτικά στοιχεία, αποτυπώνει μια σειρά από αντιλήψεις, τάσεις, συνήθειες και επιλογές των πολιτών της σε άμεση σχέση με την καθημερινότητά τους και ότι αυτή περικλείει.

Οι απογραφές πληθυσμού αποτελούν μέσα με τα οποία τα κράτη σχεδιάζουν, αναδιαμορφώνουν και επαναδιαπραγματεύονται τις πολιτικές οργάνωσης και λειτουργίας των κοινωνιών. Η ανακαταδιανομή του οικονομικού πλεονάσματος, η επίλυση των κοινωνικών προβλημάτων, η φυσιογνωμία της εκπαίδευσης, η πολιτική εκπροσώπηση γεωγραφικών περιοχών βασίζονται και στα δεδομένα τα οποία προκύπτουν μέσω των απογραφών.

Τα στοιχεία των απογραφών δεν αποτελούν και δεν αποτελούσαν ποτέ μόνο δεδομένα στατιστικών επεξεργασιών, κατάλληλα για την εξαγωγή συμπερασμάτων σχετικά με τον συνολικό αριθμό των πολιτών μιας χώρας, το φύλο, τις ηλικίες, τα επαγγέλματα, την οικογενειακή κατάσταση.

Ο τονισμός του ποσοτικού χαρακτήρα της απογραφής, «πόσοι είμαστε», υποβαθμίζει τις ποιοτικές και ουσιαστικές της διαστάσεις. Η απογραφή του πληθυσμού μιας κοινωνίας σε δεδομένη χρονική στιγμή αποτυπώνει μια σειρά από αντιλήψεις, τάσεις, συνήθειες και επιλογές των πολιτών της σε άμεση σχέση με την καθημερινότητά τους όπως είδη προανέφερα.

Μελετώντας κάποιος τα αποτελέσματα μιας απογραφής, ή καλύτερα περισσότερων από μία, μπορεί να παρατηρήσει-διαπιστώσει και να επισημάνει τις αλλαγές που επισυμβαίνουν στην πορεία του χρόνου αναφορικά με το αν μια κοινωνία είναι ή γίνεται πολυπολιτισμική, τη δομή των οικογενειών, τις επιλογές των πολιτών σχετικά με την εκπαίδευση, τον χρόνο ένταξής τους στην παραγωγική διαδικασία, την οικονομική τους επιφάνεια, τα επαγγέλματα που εξασκούν, τις γλώσσες που μιλούν, την θρησκεία ή τα δόγματα που πιστεύουν κ.ά.

Μια απογραφή λοιπόν μας προσφέρει ή καλύτερα αποτελεί την ταυτότητα μιας κοινωνίας, το «ποιοι είναι» αυτοί που καλούνται να απαντήσουν στο ερωτηματολόγιο της Στατιστικής Υπηρεσίας της χώρας που διενεργεί την απογραφή.

Ας συμφωνήσουμε προς το παρόν ότι οι υποκειμενικές και συλλογικές ταυτότητες δεν μπορούν να περιορισθούν-συρρικνωθούν σε μερικές δεκάδες ερωτήματα ενός ερευνητικού φυλλαδίου.

Είναι, ωστόσο, σημαντικό να συμφωνήσουμε ταυτόχρονα ότι αυτού του τύπου οι κοινωνικές αναπαραστάσεις έχουν ιδιαίτερη σημασία και βαρύτητα στον βαθμό που υποβοηθούν την χάραξη πολιτικών στρατηγικών με αποδέκτες τους ίδιους τους πολίτες. Κατά συνέπεια, λοιπόν, έχει σημασία να υπογραμμίσουμε το γεγονός ότι οι απογραφές των πληθυσμών αποτελούν αναπαραστάσεις στην κατασκευή των οποίων ενέχονται το κράτος, η επιστήμη αλλά κυρίως οι ίδιοι οι πολίτες.

Η εικόνα που πρόκειται να διαμορφώσουμε σε λίγες μέρες για οποιαδήποτε κοινωνία μέσω της απογραφής, δεν θα πρέπει να αναζητηθεί μόνο στα στατιστικά δεδομένα της, το αποτέλεσμα δηλαδή της απογραφικής διαδικασίας, αλλά θα πρέπει να τονισθεί πως εξίσου σημαντικός είναι και ο επιλεκτικός χαρακτήρας σύνταξης του ερωτηματολογίου που έχει ως παραλήπτη τον πολίτη, αν λάβουμε υπόψη μας ότι δεν περιλαμβάνει ερωτήματα σχετικά με τα θρησκευτικά πιστεύω των πολιτών, την ομιλούσα γλώσσα και τη γνώση ξένων γλωσσών.

Η σιωπή ή αντίθετα η «φλυαρία» των απογραφών δεν αποτελεί μεμονωμένο φαινόμενο αλλά το θεμελιακό χαρακτηριστικό των απογραφών του σύγχρονου κόσμου.

Κάθε απογραφή αντιστοιχεί στο συγκεκριμένο πολιτισμικό περιβάλλον που την παράγει και δεν αποτελεί ένα «αντικειμενικό» στατιστικό μέγεθος δηλαδή δεν αντικατοπτρίζει-αντανακλά απαραίτητα την πραγματικότητα.

Ο χαρακτήρας των απογραφών είναι κατά κύριο λόγο ιστορικός. Το γεγονός αυτό αποτυπώνεται στα τεχνικής φύσεως ζητήματα πραγματοποιήσεως τους, στις συνεχώς εξελισσόμενες μεθόδους στατιστικής ανάλυσης των δεδομένων, αλλά κυρίως στις μεταβαλλόμενες αντιλήψεις κάθε κοινωνίας σχετικά με το τι θεωρείται άξιο απογραφής και τι όχι, τους τρόπους «ανάγνωσης» των απογραφικών δεδομένων, τις λογικές που χαρακτηρίζουν και διέπουν την συλλογή και επεξεργασία των στοιχείων, καθώς και τη στάση των ίδιων των πολιτών έναντι αυτής.

Η δήλωση ψευδών στοιχείων δεν αποτελεί εξαίρεση στην απογραφική κυρίως πληθυσμιακή διαδικασία. Απηχούσε και απηχεί τον φόβο, την καχυποψία και την ανασφάλειά των πολιτών απέναντι στους κρατικούς μηχανισμούς στις παράνομες μεθοδεύσεις και στα ιδιοτελή συμφέροντα και κίνητρα των εκάστοτε κυβερνώντων, ασκούντων εξουσία.

Επιπλέον, τα ερωτήματα των απογραφών διαφέρουν από χώρα σε χώρα.

Οι απογραφές βρέθηκαν συχνά στο επίκεντρο σύγκρουσης μεταξύ εθνικών μειονοτικών ομάδων και κρατικών μηχανισμών. Η διαμόρφωση των εθνών - κρατών και το ξέσπασμα των εθνικισμών τόσο τον 19ο αιώνα όσο και τον 20ό έθεσαν σύντομα τις απογραφές του πληθυσμού στην υπηρεσία δόμησης και διάδοσης της εθνικιστικής ιδεολογίας.

Έτσι, μειονότητες οι οποίες δεν πληρούσαν τους όρους τού ανήκειν σε ένα έθνος, όρους διαφορετικούς ανάλογα με το είδος του εθνικισμού, την ιστορική συγκυρία και την παράδοση κάθε κράτους, «εξαφανίστηκαν» συχνά από τις επίσημες καταγραφές των πληθυσμών ή βαφτίστηκαν με άλλο όνομα, θύματα της συγκυρίας και της ιδεολογικής σκλήρυνσης.

Η ιδεολογία της Σοβιετικής Ένωσης και η δημιουργία των ανεξάρτητων κρατών μετά την πτώση αυτής σήμανε την έναρξη της συστηματικής επαναξιολόγησης των απογραφών του σοβιετικού καθεστώτος αναφορικά με τις εθνικές-μειονοτικές ομάδες οι οποίες απογράφονταν μέχρι τότε ως πληθυσμιακά τμήματα, αφομοιωμένα, σύμφωνα με την κρατική ιδεολογία, στην προοπτική του κομμουνισμού. Αξιοσημείωτο παράδειγμα αυτής της πολιτικής αποτέλεσε η Αλβανία κατά τον 20^ο αιώνα.

Ο Benedict Anderson στο έργο του *Φαντασιακές Κοινότητες* έχει υποστηρίξει ότι οι απογραφές αποτέλεσαν έναν από τους εξουσιαστικούς θεσμούς με τους οποίους τα αποικιακά αλλά και τα νεοσύστατα κράτη εδραίωσαν την κυριαρχία τους σε βάρος των κατακτημένων κατηγοριοποιώντας τους με μονοσήμαντες ταυτότητες, χωρίς καμιά ανεκτικότητα απέναντι στους τρόπους με τους οποίους οι ντόπιοι πληθυσμοί αντιλαμβάνονταν τον εαυτό τους.

Έτσι, πολλαπλές, ασαφείς και πολιτικά διφορούμενες ταυτότητες συρρικνώθηκαν άλλοτε στη φυλετική διάκριση και άλλοτε στη διάκριση με κριτήριο τη γεωγραφία.

Η οργάνωση των γραφειοκρατικών μηχανισμών βασίστηκε σε αυτή τη συστηματική ποσοτική καταγραφή των εθνοφυλετικών ιεραρχιών, με αποτέλεσμα οι ντόπιοι να αντιλαμβάνονται τον εαυτό τους σύμφωνα με την εγκαθιδρυμένη επίσημη κρατική αντίληψη των διαχωρισμών.

Η Βόρειος Ήπειρος ως κομμάτι της ενιαίας Ηπείρου υπήρξε πάντα ένα κομμάτι με αυτόχθονα Ελληνικό πληθυσμό από αρχαιοτάτων χρόνων έως σήμερα, μία από τις γνησιότερες περιοχές της Ελληνικής γης τόσο κατά την αρχαιότητα όσο και κατά τον μεσαίωνα που αποτέλεσε μάλιστα έναν από τους κυριότερους προμαχώνες των Βυζαντινών. Στα νεότερα χρόνια αναδείχθηκε ως κοιτίδα πολιτισμού, παιδείας και λαϊκής τέχνης.

Ωστόσο με την συγκρότηση της Αλβανίας ως Κράτος με τη Συνθήκη του Λονδίνου (17-30 Μαΐου 1913) και με τον καθορισμό των συνόρων της από το Πρωτόκολλο της Φλωρεντίας (17 Δεκεμβρίου 1913) στο τότε νεοσύστατο αλβανικό κράτος συμπεριελήφθη και το Βόρειο τμήμα της Ηπείρου, που από τότε μετονομάστηκε Βόρειος Ήπειρος, τμήμα το οποίο είχε ήδη απελευθερωθεί κατά τον Α΄ Βαλκανικό Πόλεμο (1912-1913), από τον ελληνικό στρατό.

Επειδή οι κάτοικοι της περιοχής ήταν Έλληνες αντέδρασαν στην απόφαση των Μεγάλων Δυνάμεων που αγνόησε τόσο την εθνική τους ταυτότητα όσο και την εκπεφρασμένη βούλησή τους για ένωση με την Μητέρα Ελλάδα.

Επαναστάτησαν και δημιούργησαν την ανεξάρτητη πολιτεία της Αυτονόμου Ηπείρου (17 Φεβρουαρίου 1914), η οποία νομιμοποιήθηκε με την υπογραφή του Πρωτοκόλλου της Κερκύρας την 17η Μαΐου 1914 και ως αποτέλεσμα είχε την παραχώρηση πλήρους καθεστώτος Αυτονομίας (εκπαιδευτικής, θρησκευτικής, δικαστικής και διοικητικής) στους νομούς Αργυροκάστρου και Κορυτσάς και υπεγράφη από την Αλβανία και τις έξι Μεγάλες Δυνάμεις της εποχής: Η.Π.Α., Γαλλία, Αγγλία, Αυστρο-Ουγγαρία, Γερμανία και Ρωσία .

Ο Ελληνισμός εντός των αλβανικών συνόρων έκτοτε επίσημα, ονομάστηκε **Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός**, ενώ η ίδια η Αυτόνομη Πολιτεία το καθεστώς της οποίας επικυρώθηκε με το Πρωτόκολλο της Κερκύρας, αναγνωρίστηκε με την ονομασία **Βόρειος Ήπειρος**, δημιουργήθηκε έτσι για την Ελληνική Κοινότητα εντός των αλβανικών συνόρων, ένα Εθνικό Θέμα γνωστό στη διεθνή διπλωματική σκηνή ως **Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα**.

Το πρώτο βήμα εκχώρησης της Βορείου Ηπείρου στο νεοσύστατο αλβανικό κράτος έγινε το Οκτώβριο-Νοέμβριο του 1921, με την αποδοχή από την Κοινωνία των Εθνών της αλβανικής δήλωσης «Περί αναγνώρισης των μειονοτήτων» στην επικράτειά της.

Στα χρόνια που ακολούθησαν το Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα απασχόλησε την διεθνή διπλωματία επίσημα δύο φορές.

Την πρώτη το 1946, με προσφυγή στην Κοινωνία των Εθνών, όπου το ζήτημα δεν λύθηκε, αλλά αποφασίστηκε να αφευθεί στην αρμοδιότητα των Μεγάλων Δυνάμεων και να τεθεί προς επίλυση μαζί με το Γερμανικό και το Αυστριακό Ζήτημα.

Επίσης το 1960 ο Νικήτα Χρουτσόφ, ηγέτης της ισχυρής τότε Σοβιετικής Ενώσεως ζήτησε από το σταλινικό καθεστώς του Ενβέρ Χότζα να παραχωρήσει αυτονομία στους Έλληνες Βορειοηπειρώτες, αίτημα το οποίο, ο αλβανός δικτάτορας δεν έκανε δεκτό και η άρνηση του αυτή ήταν και ένα από τα ζητήματα που τον οδήγησαν σε βαθιά ρήξη με την τότε Σοβιετική Ένωση.

Το Βορειοηπειρωτικό Ζήτημα από τότε εκκρεμεί, ενώ τα άλλα δύο αντίστοιχα, το Γερμανικό και το Αυστριακό Ζήτημα είχαν αίσιο τέλος αφού το Αυστριακό λύθηκε το 1955 με την ουδετερότητα και το Γερμανικό, το 1991 με την Ένωση των δύο Γερμανιών.

Από το 1924 που οι αλβανικοί πληθυσμοί εμφάνισαν το πρώτο πυρήνα οργανωμένου κράτους και κυρίως μετά το 1928, το αλβανικό κράτος έκαμε τεράστιες προσπάθειες για αφαίρεση από τους ελληνικής εθνικότητας υπηκόους της, των όρων «Βόρειος Ήπειρος» και «Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός», και με άνανδρες μεθοδεύσεις κατάφερε μέσα σε μικρό χρονικό διάστημα την αντικατάσταση τους με τον όρο **«Εθνική Ελληνική Μειονότητα της Αλβανίας»**. Από τότε αυθαίρετα το αλβανικό κράτος προσδιόρισε τους Έλληνες της Βορείου Ηπείρου ως **«μειονοτικούς»**, μονολότι στις περιοχές της Βορείου Ηπείρου ζούσαν ελληνικοί αμιγείς πληθυσμοί που αποτελούσαν αδιαμφισβήτητα την πλειοψηφία στην περιοχή. Γι' αυτό οι όροι αυτοί δεν έγιναν ποτέ αποδεκτοί από τον ίδιο τον ελληνικό πληθυσμό στην Αλβανία παρά τις εκτοπίσεις, τις εξορίες και το κλίμα τρομοκρατίας που προσπάθησαν να δημιουργήσουν όλες οι αλβανικές κυβερνήσεις χωρίς καμία εξαίρεση.

Άλλωστε ο προσδιορισμός αυτός εκ μέρους του αλβανικού κράτους έγινε τότε για τους εξής λόγους:

1. για να θέσει σε μειονεκτική θέση την Ελληνική Εθνική Κοινότητα σε όλο της το φάσμα στα πλαίσια της νεοσύστατης αλβανικής κοινωνίας και να στερήσει από την νέα γενιά των Βορειοηπειρωτών την εθνική ταυτότητα και τα όνειρα για εθνική αυτοτέλεια,
2. για να έχει το αλβανικό κράτος «λυμένα τα χέρια» ώστε να επιφέρει, μέσω πληθυσμιακών αλλοιώσεων, τον αφελληνισμό της Βορείου Ηπείρου, που κατοικούνταν από αμιγές ελληνικό στοιχείο έτσι ώστε να μπορεί να μειωθεί τόσο αισθητά ο πληθυσμός των γηγενών Ελλήνων που με μία μελλοντική πληθυσμιακή απογραφή να απαξιωθούν τα δικαιώματα του και οι αξιώσεις του έτσι ώστε ο απαράγραπτος εθνικός στόχος της ένωσης με την μητέρα Ελλάδα να φαντάζει αδύνατος και κωμικός.

Λόγω της διχαστικής αλβανικής πολιτικής που με δόλια μέσα προσπάθησε να προωθήσει συστηματικά και μεθοδευμένα με άκομπο και συχνά απαράδεκτο τρόπο την διάσπαση της Ελληνικής κοινότητας και την γκετοποίηση της με απώτερο στόχο τον αφανισμό αυτής εμφανίζονται τα πρώτα σημάδια εθνικού διχασμού ανάμεσα στους Βορειοηπειρώτες έτσι

κατά την διάρκεια του Δεύτερου Παγκόσμιου Πόλεμου, η Ελληνική Εθνική Κοινότητα διασπάστηκε σε δύο κινήματα.

Το ένα κίνημα υποστήριζε με θέρμη το δρόμο της εθνικής ολοκλήρωσης ακολουθώντας την αρχή της αυτοδιάθεσης των λαών και, το άλλο, βάσει της Χάρτας του Ατλαντικού, ετάχθη στο πλευρό του κομμουνιστικού αντάρτικου με την προσδοκία να λάβει μετά τον πόλεμο το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης.

Εντούτοις το σταλινικό καθεστώς του Ενβέρ Χότζα που εγκαθιδρύεται μετά τον πόλεμο, κατεδίωξε απηνώς τους πρώτους με σκοπό τον αφανισμό τους τον οποίο και τελικά πέτυχε και απογοήτευσε τους δεύτερους καθώς μεθόδευσε την απώλεια της εθνικής και θρησκευτικής τους ταυτότητας.

Ταυτόχρονα, αν και αναγνώρισε συνταγματικά την ύπαρξη «Εθνικής Ελληνικής Μειονότητας» στην Αλβανία, παραβίαζε συστηματικά τα διεθνώς αναγνωρισμένα και κατοχυρωμένα ανθρώπινα και μειονοτικά δικαιώματα. Αντιμετώπιζε δυσμενώς και με ιδιαίτερη σκληρότητα τους Ελληνικής καταγωγής πολίτες, καλλιεργώντας ένα ιδιόμορφο αυθύπαρκτο σύστημα μειονοτικής συνείδησης, στη θέση της εθνικής ελληνικής συνείδησης.

Υπονόμευε την εθνική και θρησκευτική συνείδηση, την ελευθερία έκφρασης, την πολιτιστική παράδοση, και προσπαθούσε να διασπάσει την ψυχική ενότητα του Ελληνισμού στην Βόρειο Ήπειρο και την κοινή πατρογονική πολιτιστική κληρονομιά του ελληνικού έθνους που αντικατοπτριζόταν στον τρόπο ζωής των Βορειοηπειρωτών, διοχετεύοντας συστηματικά και τεχνηέντως, λαογραφικά, πολιτιστικά και λοιπά στοιχεία που νόθευαν την γνησιότητα της ταυτότητάς του, τον απομάκρυναν από την παράδοσή του και την ιστορία του και του έδιναν έναν εντελώς διαφορετικό προσανατολισμό στην εξυπηρέτηση εθνικιστικών αλβανικών και κατ' επίφαση, ιδεολογικών σκοπών.

Η κατάργηση της θρησκείας λειτούργησε όχι μόνο ως παραβίαση θεμελιακών ανθρωπίνων δικαιωμάτων, αλλά και ως βαρύ πλήγμα στους αδιάρρηκτους δεσμούς με τον υπόλοιπο ελληνισμό και το βασικό πολιτιστικό θησαυροφυλάκιό του.

Το αθεϊστικό κομμουνιστικό καθεστώς χτύπησε αμείλικτα κάθε διαμαρτυρία προς την πολιτική του με φυλακίσεις, εξορίες και πολύμορφη τρομοκρατία που ως αποκλειστικό σκοπό είχαν την συρρίκνωση και την προσπάθεια αφομοίωσης βαθμηδόν καθώς και τον αφανισμό τελικά αν αυτό θα ήταν εφικτό της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας.

Σήμερα παρά την επιθυμία για εκδημοκρατισμό της χώρας, απέναντι στην Ελληνική Εθνική Κοινότητα ακολουθείται η ίδια σχεδόν πολιτική με μικρές κατ' επίφαση αλλαγές η οποίες δυστυχώς καλύπτονται πίσω από τα ευρωπαϊκά πολιτικά πρότυπα του σεβασμού των ανθρωπίνων δικαιωμάτων τα οποία η αλβανική κυβέρνηση επικαλείται μόνο θεωρητικά, χωρίς στην πραγματικότητα να προχωρά στην εφαρμογή τους.

Αυτό είναι φανερό και αδιαμφισβήτητο αφού η συμμετοχή στους μηχανισμούς του κράτους γίνεται μόνο υπό την προϋπόθεση ότι οι ελληνικής εθνικότητας υπήκοοι της Αλβανίας απεμπολούν την εθνική τους συνείδηση και την διεκδίκηση των εθνικών δικαιωμάτων.

Ακόμα θα πρέπει να μας προβληματίσει ο έλεγχος μεγάλου τμήματος των αιρετών εκπροσώπων της «Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας» από την Αλβανική κυβέρνηση που προσπαθεί για πολλοστή φορά να παρεισφρήσει και να αλλοιώσει κάθε προσπάθεια έκφρασης ατομικής, πολιτικής ακόμα και θρησκευτικής και να δημιουργήσει νέο διχασμό εκ των έσω στην Ελληνική Εθνική Κοινότητα που αυτή την φορά θα έχει ολέθρια αποτελέσματα.

Ακόμα παρατηρείται επαναδραστηριοποίηση των παλιών δομών των μυστικών υπηρεσιών με στόχο την εξάλειψη κάθε ζωντανού κυττάρου του Ελληνισμού της Αλβανίας αφού η οποιαδήποτε μορφή και φωνή διαμαρτυρίας των Βορειοηπειρωτών καταπνίγεται πριν ακόμα ακουστεί.

Η επιβολή της αλβανικής συνειδήσεως στους κατοίκους του κράτους, αποτέλεσε την κυρίαρχη και τη μόνη κρατική ιδεολογία, παρά την διαδοχική εναλλαγή συστημάτων, πολιτευμάτων και προσανατολισμών με αποτέλεσμα την αλλοίωση της εθνικής συνειδήσεως μεγάλου μέρους του πληθυσμού της Βορείου Ηπείρου.

Έτσι όλες οι κυβερνήσεις που πέρασαν από την αλβανική επικράτεια και άσκησαν διακυβέρνηση στην χώρα για μικρά ή μεγάλα χρονικά διαστήματα εφήρμοσαν μακρόχρονα και μεθοδευμένα σχέδια πλήρους αφανισμού των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών. Ο αφελληνισμός της Βορείου Ηπείρου προωθήθηκε με πλήθος συνταγματικών, νομοθετικών και διοικητικών διατάξεων οι οποίες χαρακτηρίζονταν πάντοτε από πολύμορφες ενέργειες, χρονικώς παράλληλες και αλληλολοσοσυμπληρούμενες, ως προς το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, το οποίο από την δημιουργία του αλβανικού κράτους και για όλες τις κυβερνήσεις που ανέλαβαν την εξουσία αυτού έως σήμερα είναι σε πρώτο στάδιο ο αφελληνισμός και, σε δεύτερο στάδιο ο εξαλβανισμός των αλβανών υπηκόων με ελληνική καταγωγή και όχι μόνο.

Οι ενέργειες του αλβανικού κράτους στοχεύουν πάντοτε στην παραχάραξη της ιστορικής μνήμης, της ιστορικής γεωγραφίας, και της πολιτιστικής, πολιτισμικής και θρησκευτικής παραδόσεως. Στην διαστρέβλωση της σύγχρονης πραγματικότητας, με την επιβολή περιοριστικών μέτρων (μειονοτικές ζώνες, αναγνωρισμένες περιοχές), την αλλοίωση δημογραφικών στοιχείων, καθώς και την υπονόμευση της ιστορικής προοπτικής, με επεμβάσεις στην εκπαιδευτική διαδικασία, καθώς και την θρησκευτική ελευθερία.

Πιο αναλυτικά, οι παρεμβάσεις και μεθοδεύσεις σε βάρος του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού επικεντρώθηκαν στους εξής τομείς: στον γεωγραφικό και εδαφικό, στον πληθυσμιακό και ληξιαρχικό, στον απογραφικό που μας αφορά άμεσα, στον ονοματοδοτικό και τοπωνυμικό, στον γλωσσικό και εκπαιδευτικό, στον ιστορικό και πολιτισμικό, στον θρησκευτικό και τελικά στον πολιτικό και ιδεολογικό χώρο.

Η δημιουργία και η συντήρηση επιπλάστων προβλημάτων σχετίζεται με την ανασφάλεια που καλλιεργείται στα πλαίσια του αλβανικού κράτους με δεδομένο στόχο την Ελληνική Εθνική Κοινότητα η οποία οδηγείται σε δημογραφική αποψίλωση του πληθυσμού.

Κύριος λόγος της φυγής προς την Ελλάδα είναι ανασφάλεια που αισθάνονται οι Έλληνες της Αλβανίας, καθώς και ο μαρασμός της οικονομικής δραστηριότητας. Είναι γνωστό ότι η οικονομία της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας στηρίζεται, όπως σχεδόν σε όλο το Νότο της Αλβανίας, στην γεωργία, την κτηνοτροφία και το εμπόριο. Οι υπαρφαγές και οι κλοπές ζώων, οι ληστείες εξοπλισμών, οι προκλητικές απαγωγές και οι εκβιασμοί κατά των Ελλήνων επιχειρηματιών και το συνεχόμενο κλίμα τρομοκρατίας που εντέχνος καλλιεργείτε και υποθάλπεται από τις αλβανικές αρχές δεν επιτρέπει την άνθιση του οικονομικού τομέα στην περιοχή της Βορείου Ηπείρου και συμβάλλει στον μαρασμό της.

Ακόμα προωθείτε δημογραφική αλλοίωση του πληθυσμού της Βορείου Ηπείρου στις περιοχές όπου ο Ελληνισμός αποτελούσε και αποτελεί πλειοψηφία με την προώθηση της εσωτερικής μετανάστευσης από τον Βορρά της Αλβανίας στο νότο έτσι σε μία μελλοντική απογραφή ο Ελληνισμός θα παρουσιαστεί συρρικνούμενος ενώ ο αλβανικός πληθυσμός υπό αύξηση.

Επιπρόσθετο δε πρόβλημα αποτελεί η προσπάθεια συγκεκριμένων οργάνων του αλβανικού κράτους να καλλιεργήσουν εσωτερικές τριβές μεταξύ των Ελλήνων, ως άτομα, ομάδες και κοινωνικά στρώματα κυρίως μέσω ιδεολογιών και ιδεολογημάτων με σκοπό τον διχασμό και τον αποπροσανατολισμό από τα αγνά ιδεώδη του Ελληνισμού και την αντικατάστασή τους από ιδιοτελή κίνητρα ή ανταλλάγματα.

Ακόμα το Αλβανικό καθεστώς προσπαθεί να πλήξει άμεσα το ιδιοκτησιακό καθεστώς των Βορειοηπειρωτών με τον αποκλεισμό τους από το δικαίωμα διεκδίκησης ιδιοκτησιών στις πόλεις, μέσω πλειστηριασμών ή άλλων τρόπων που προβλέπει το νομικό πλαίσιο της χώρας καθώς και την παράνομη αφαίρεση ακινήτων χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία την μη κατοχή τίτλων ιδιοκτησίας αναγνωρισμένων από το αλβανικό κράτος.

Έτσι είναι φανερό από τα προαναφερθέντα πως η πολιτική αφελληνισμού και καταπάτησης των θεμελιωδών και αυτονόητων για τα πολιτισμένα δημοκρατικά κράτη συνεχίζεται σταθερή και σιωπηρή, αμείωτη και συστηματική, με χαμηλούς τόνους και προσεκτικά κεκαλυμμένη με ευρωπαϊκούς όρους ίσως πιο φοβερή από ποτέ αφού διαπνέονται από τις ίδιες πρακτικές και συνεχίζουν το μακρόπνοο και μεθοδευμένο σχέδιο του πλήρους αφανισμού των Ελλήνων Βορειοηπειρωτών.

Οι σιωπηρές και υποχθόνιες μεθοδεύσεις που εφαρμόζονται σήμερα καθώς και οι χαμηλοί τόνοι που προσπαθούν να κρατήσουν στα πλαίσια της προσέγγισής τους με την Ενωμένη Ευρώπη, μας ωθούν να συνάγουμε αβίαστα και υπεύθυνα με ότι αυτό συνεπάγεται το συμπέρασμα ότι οι ποικιλότροποι διωγμοί του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού με απώτερο σκοπό τον πλήρη αφανισμό του δεν έχουν σταματήσει. Απεναντίας μόνο την τελευταία δεκαετία είμαστε θλιβεροί μάρτυρες ενός απίστευτου ξεριζωμού του ελληνικού στοιχείου στην Αλβανία από τις πατρογονικές του

εστίες και σε πολύ λίγα χρόνια αν δεν δράσει η Ελληνική πολιτεία και οι Βορειοηπειρώτες εξίσου συντονισμένα και μεθοδικά για την ενίσχυση και υποστήριξη σε κάθε επίπεδο και τομέα με σκοπό να ανανήψει και να ενισχυθεί ο Ελληνισμός της Αλβανίας φοβάμαι πως θα γίνουμε μάρτυρες της ευόδωσης των σχεδίων των Αλβανικών Κυβερνήσεων για αλβανοποίηση του Βορειοηπειρωτικού χώρου.

Γι' αυτό τον λόγο θα πρέπει να ασκηθούν πιέσεις από την Διεθνή Κοινότητα προκειμένου να δώσουν τις απαραίτητες εγγυήσεις για την προστασία της εθνικής ταυτότητας, καθώς και την διοικητική αυτοτέλεια και αυτοδιοίκηση των Ελληνικών περιοχών της Βορείου Ηπείρου.

Αν αυτό επιτευχθεί πράγμα ιδιαίτερα δύσκολο όπως θα έχετε είδη καταλάβει από τα προαναφερθέντα θα έχει επιτευχθεί μερική αυτονομία στα πλαίσια του αλβανικού κράτους και πλήρως αποδεκτή από την Ευρωπαϊκή και διεθνή κοινότητα στα πλαίσια του διεθνούς δικαίου για αυτοπροσδιορισμό και αυτοδιάθεση των λαών.

Η επιμονή των μελών της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας της Αλβανίας και των εκπροσώπων της σε όλα τα επίπεδα (όπου αυτοί υπάρχουν και η παρουσία τους είναι αισθητή) σε θέματα που αφορούν την εθνικότητα, όπως είναι το αίτημα να συμπεριληφθεί το λήμμα της εθνικότητας στην απογραφή του πληθυσμού της χώρας καθώς και η εγγραφή της εθνικότητας ως προσωπικό στοιχείο τόσο στα ληξιαρχικά μητρώα, όσο και στις ταυτότητες, δημιουργεί την εντύπωση ότι η Ελληνική Εθνική Κοινότητα φαίνεται να εκδηλώνει στάσεις που δεν αρμόζουν στα Ευρωπαϊκά πρότυπα αφού δείχνει ανοιχτά στην διεθνή κοινότητα ότι δεν εμπιστεύεται το αλβανικό κράτος και δεν ξεχνά τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις για σεβασμό των δικαιωμάτων της, ούτε τις διαρκείς προσπάθειες για νοθεία και αλλοίωση των αποτελεσμάτων πλειστών «δημοκρατικών» διαδικασιών που προβλέπονται από το σύνταγμα της Αλβανίας.

Στην ουσία οι Βορειοηπειρώτες ενώ πιστεύουν ότι η ένταξη της Αλβανίας στην Ευρώπη αποτελεί και για τους ίδιους την καλύτερη λύση όσον αφορά τον σεβασμό των ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων, εκδηλώνουν ταυτόχρονα τις επιφυλάξεις για τις πραγματικές προθέσεις των αλβανικών αρχών προς την κατεύθυνση αυτή καθώς πιστεύουν ότι οι αλβανικές αρχές επικαλούμενες νομικές ρυθμίσεις στηριζόμενες σε Ευρωπαϊκά πρότυπα προσπαθούν να δημιουργήσουν προϋποθέσεις συνέχισης της ίδιας μέχρι τώρα πολιτικής ως προς την ποιοτική και ποσοτική συρρίκνωση και τη δημογραφική και εθνολογική αλλοίωση προκειμένου να πετύχουν την εξουδετέρωση της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας ως αυτοχθόνου και ιστορικής εθνικής οντότητας.

Ο φόβος και οι επιφυλάξεις αυτές προκύπτουν από το γεγονός ότι η κυβέρνηση των Τιράνων, ούτε επί κομμουνιστικού καθεστώτος, ούτε στην μεταπολιτευτική περίοδο αναγνώρισε το αυτόχθον της Εθνικής Ελληνικής Κοινότητας στην Αλβανία και την γεωγραφική της συνέχεια με την Ελλάδα. Δεν την αναγνωρίζει συνεπώς ούτε ως κληρονόμο του πλούσιου Ελληνικού πολιτισμού και ιστορίας της Ενιαίας Ηπείρου.

Παρά την προσπάθεια για αφανισμό ή έστω σημαντική συρρίκνωση του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού με σκοπό την απαξίωση αυτού γεγονός

είναι ότι οι Αλβανικές κυβερνήσεις από την ίδρυση του Αλβανικού κράτους δεν έχουν εκδώσει επίσημα ένα ντοκουμέντο που να προσδιορίζει σε όλες τις διαστάσεις την φύση, την καταγωγή, τις δομές, το μέγεθος, τις στάσεις και τις σχέσεις της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας στην Αλβανία με τον αλβανικό λαό και το κράτος.

Ωστόσο για λόγους σκοπιμότητας και λαϊκιστικής μικροπολιτικής που εξυπηρετεί τα αλβανικά συμφέροντα υπάρχουν σκόρπια έγγραφα από επίσημους και μη φορείς τα οποία κάνουν απόπειρα παραχάραξης της ιστορίας καθώς ισχυρίζονται ότι ο ιστορικός χάρτης της Αλβανίας περιλαμβάνει την Πρέβεζα και την Άρτα και ότι ο πολιτισμός στην περιοχή της Ηπείρου, κυρίως στο Βόρειο τμήμα της, είναι δημιούργημα και παράδοση η οποία ανήκει στην Αλβανία.

Ακόμα θεωρούν πως συμπεριλαμβάνονται ή καλύτερα είναι απόγονοι πλειστών Ελληνικών φυλών που βέβαια δεν τις αναγνωρίζουν ως Ελληνικές. Έτσι γράφουν όπως αναφέρει βιβλίο της Ακαδημίας Επιστημών των Τιράνων που εκδόθηκε το 2003 και φέρει τον τίτλο «Η ιστορία του Αλβανικού λαού», πως «Μεταξύ των Ιλλυρικών φύλων που έπαιξαν τότε περισσότερο και τότε λιγότερο σημαντικό ρόλο στην ιστορία της περιοχής είναι οι Θεσπρωτές, οι οποίοι κατοικούσαν στην παραθαλάσσια περιοχή του Αμβρακικού Κόλπου, καθώς και οι Χάονες οι οποίοι κατοικούσαν βορειότερα τα βόρεια σύνορα των οποίων έφθαναν μέχρι τα Ακροκεραύνια όρη και τον αυχένα του ποταμού Δρίνου. Ακόμα γράφουν ότι οι Μολοσσοί κατοικούσαν στη γόνιμη πεδιάδα των Ιωαννίνων...». Με την ίδια νοοτροπία διεκδικήσεων αντιμετωπίζεται μέχρι τις ημέρες μας, ιστορικά, γεωγραφικά και δημογραφικά από την Αλβανία το βόρειο και νότιο τμήμα της Ηπείρου σε όλα τα ιστορικά και γεωγραφικά σχολικά εγχειρίδια από την τέταρτη τάξη δημοτικού μέχρι και το πανεπιστήμιο.

Οι αλβανικές κυβερνήσεις, πριν και μετά το 1990, συνεχίζουν να τηρούν την ίδια στάση όσον αφορά την καταγωγή του ελληνικού στοιχείου στην Αλβανία. Ισχυρίζονται ότι οι Έλληνες κάτοικοι της Ηπείρου εγκαταστάθηκαν στα εδάφη που βρίσκονται σήμερα κατά τον 18ο αιώνα. Τα ιστορικά και γλωσσικά δεδομένα, αναφέρει το εγκυκλοπαιδικό λεξικό της Ακαδημίας Επιστημών των Τιράνων στο λήμμα «Δρόπολη», "αποδεικνύουν ότι οι κάτοικοι της Δρόπολης, ελληνικής εθνικότητας αφίχθησαν εδώ τον 18^ο αιώνα ως κολίγοι στα τσιφλίκια των αλβανών γαιοκτημόνων".

Στην ίδια εγκυκλοπαίδεια, η Χειμάρρα αναφέρεται ως Ιλλυρική πόλη της Χαονίας από τον 5^ο π.Χ αιώνα .

Οι υπόλοιπες περιοχές με αμιγή Ελληνικό πληθυσμό όπως αυτές του Βούρκου, του Φοινικιού, του Θεολόγου, της Γράβας, του Μεσοποτάμου και της Λειβαδιάς στους νομούς Αγίων Σαράντα, Δελβίνου και Μαύρης Ρίζας καθώς και στο νομό Αργυρόκαστρου, απλώς αναφέρονται ως διοικητικές μονάδες της αλβανικής επικράτειας, χωρίς να αναφερθεί η ελληνική καταγωγή του πληθυσμού. Εξαιρεση αποτελεί η περιοχή του Πωγωνίου νομού Αργυροκάστρου, για την οποία αναφέρεται η ελληνική καταγωγή. Η περιοχή του Αλικού και άλλες περιοχές όπου κατοικούν Έλληνες δεν αναφέρονται καθόλου.

Η παράληψη και η ηθελημένη αποσιώπηση της Χειμάρρας ως περιοχής με Ελληνικό στοιχείο καθώς και η γεωγραφική και ουσιαστική ταύτιση της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας μόνο με την περιοχή της Δρόπολης συνδέεται άμεσα με την προσπάθεια των αλβανικών αρχών

προκειμένου να διακόψουν την εδαφική συνέχεια των περιοχών με αμιγή ελληνικό πληθυσμό με στόχο να δικαιολογήσουν και να τεκμηριώσουν την πολιτική εποικισμού από Αλβανούς του Βορρά στις «μειονοτικές» περιοχές, όπως προκύπτει από τις μετοικίσεις, την συγκρότηση νέων οικισμών και την αλλαγή των ονομάτων περιοχών και χωριών. Παράλληλα έγινε προσπάθεια για γεωγραφική και δημογραφική αλλοίωση του χώρου διαμονής του Ελληνικού στοιχείου. Η πυκνότητα των κινήσεων δημογραφικής αλλοίωσης αποκορυφώνεται κατά τις δεκαετίες του 60 και 70. Εκείνη την εποχή ολόκληρες περιοχές όπως της Χειμάρρας καθώς και χωριά όπως η Μουζίνα, η Πετσά το Γαρδικάκι, η Σέλτση δεν αναγνωρίστηκαν ως ελληνικά. Η Χειμάρρα, παρά το γεγονός ότι η Τουρκική διοικητική διαίρεση την έφερε ενωμένη διοικητικά με το Δέλβινο, στο νεοσύστατο αλβανικό κράτος μόνο επί δυο έτη 1920-1922, ενώθηκε στην υποπεριφέρεια Δελβίνου. Στη συνέχεια προσκολλήθηκε στο νομό Αυλώνας.

Επίσης με την διοικητική διαίρεση του 1993 οι τρεις νομοί με αναγνωρισμένο αμιγές ελληνικό πληθυσμό χωρίζονται για πρώτη φορά σε δυο διαφορετικές περιφέρειες του νομού Αργυροκάστρου στην ομώνυμη περιφέρεια και οι νομοί Δελβίνου και Αγίων Σαράντα στην περιφέρεια Αυλώνας στην οποία και ανήκει πλέον και η Χειμάρρα όπως προανέφερα με σαφή σκοπιμότητα από μέρους της αλβανικής κυβερνήσεως.

Με αυτό τον τρόπο δημιουργήθηκαν οι μειονοτικές ζώνες των 99 χωριών. Γεγονός είναι ότι στην Αλβανική νομοθεσία δεν υπάρχει καμιά νομική ρύθμιση που να αναγνωρίζει επίσημα τις καθαρές μειονοτικές ζώνες δηλαδή τις περιοχές με αμιγή Ελληνικό πληθυσμό. Ωστόσο στην πράξη εφαρμοζόταν και συνεχίζεται ακόμα και σήμερα να διατηρείται με αυστηρότητα το καθεστώς των επίπλαστων μειονοτικών ζωνών.

Μεγάλο πλήγμα δέχθηκε ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου ακόμα με την δημογραφική αποψίλωση η οποία επιτεύχθηκε μέσω των πολιτικών διωγμών φυλακίσεων και εξορίας των αντιφρονούντων. Από έρευνα της μη κυβερνητικής οργάνωσης «Επιβεβαιώνουμε την Ταυτότητά μας» που δρα στο Αργυρόκαστρο προκύπτει ότι εκτοπίστηκε με τον τρόπο αυτό (φυλακές, στρατόπεδα συγκέντρωσης, κλπ) το 10 με 12 τοις εκατό των Ελλήνων από τις αμιγείς ελληνικές περιοχές. Έτσι αποδυνάμωσαν την επαρχία με αποτέλεσμα την φθίνουσα γεωργική παραγωγή των ελληνικών περιοχών του αλβανικού κράτους, που αποτελούν την κύρια πηγή εσόδων για τα ελληνικά χωριά, δημιουργώντας σκληρότερες συνθήκες εργασίες και εξευτελιστικές αποδοχές που ανάγκαζαν τους Έλληνες Βορειοηπειρώτες να βρουν με οποιονδήποτε τρόπο και όρους κυρίως με μικτούς γάμους καταφύγιο στις πόλεις και τα άλλα αστικά κέντρα. Εδώ θα πρέπει να συνυπολογιστεί και η διάχυση της ελληνικής διανοήσης στην αλβανική επικράτεια για δήθεν ανάγκες του καθεστώτος με πρόφαση ότι το επάγγελμά τους δεν είχε καμιά σχέση με την οικονομικό-κοινωνική ανάπτυξη των ελληνικών περιοχών.

Σύμφωνα με την προαναφερθείσα έρευνα αντλούμαι την πληροφορία ότι το 35 με 42 τοις εκατό των Ελληνικών οικογενειών πρώτης γενιάς από τις περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό έχουν μετοικήσει στο βάθος της αλβανικής επικράτειας.

Στην ίδια διαπίστωση όσον αφορά τους μικτούς γάμους κατέληξε και το «Κέντρο Οικονομικών και Κοινωνικών Μελετών των Τιράνων» μετά από έρευνά του. Σε ερωτηματολόγιο για τις διεθνικές σχέσεις και τους

μικτούς γάμους στο νότο της Αλβανίας που αφορούν τα άτομα ελληνικής εθνικότητας προέκυψε ότι το 50 τοις εκατό των ερωτηθέντων στις πόλεις Αργυροκάστρου, Αγίων Σαράντα και Δελβίνου ανήκουν στην κατηγορία των μικτών γάμων.

Συγκεκριμένα. Ο πληθυσμός της πόλης της Χειμάρρας το 1990 ανέρχονταν στις 8.500 άτομα. Ο αριθμός των φυλακισμένων επί δικτατορικού καθεστώτος για πολιτικούς λόγους ανέρχεται σε 2.700 άτομα με ποινές φυλάκισης από 12-25 χρόνια, πέντε άτομα εκτελέστηκαν, τρία άτομα δικάστηκαν με 101 χρόνια. 100 οικογένειες εκτοπίστηκαν. Ταυτόχρονα, σύμφωνα με στοιχεία του συλλόγου Χειμαρριωτών στα Τίρανα, ο αριθμός Χειμαρριωτών στην αλβανική επικράτεια, κυρίως στις πόλεις Τίρανα, Δυρράχιο, Αυλώνα, Φίερι και Λιούσνια υπολογίζεται στις δέκα χιλιάδες. Ενώ ο αριθμός των χειμαρριωτών απόφοιτων των αλβανικών πανεπιστημίων αγγίζει τα 380 άτομα.

Η Δρόβιανη ένα αμιγώς και αυτό πληθυσμιακά χωριό, ένα από τα σημαντικότερα της Βορείου Ηπείρου που διακρίθηκε και ξεχώρισε για την προσφορά της στα γράμματα, τον πολιτισμό και τον κλήρο του έθνους με το δεύτερο, μετά των Ιωαννίνων ιεροδιδασκαλείο στην Ήπειρο από τα 1735, και με 14 εκκλησίες. Στην μεταπολεμική περίοδο του Χότζα, 29 άτομα φυλακίστηκαν, 8 εκτελέστηκαν. Από τους 18 ελληνοδιδασκαλούς που σπούδασαν στην Ελλάδα, 7 φυλακίστηκαν και 9 απέδρασαν στην Ελλάδα για να σωθούν.

Ταυτόχρονα 122 Δροβιανίτες είναι απόφοιτοι πανεπιστημίων στην Αλβανία. Από αυτούς μόνο 14 υπηρέτησαν στην περιοχή και οι υπόλοιποι στην υπόλοιπη Αλβανική επικράτεια. Λόγω των διωγμών και των δύσκολων συνθηκών ζωής απομακρύνθηκαν από το χωριό 135 οικογένειες. Σαν αποτέλεσμα αν το 1913 αριθμούσε 1.630 κάτοικους. Το 1990 είναι μόλις 780 κάτοικοι.

Η Πολύτσιανη, είναι ένα άλλο εξίσου σημαντικό κέντρο για τον Ελληνισμό της Αλβανίας. Το 1913 αριθμούσε 1650 κατοίκους. Το 1985 στο χωριό κατοικούσαν 585 άτομα, 136 οικογένειες Ελλήνων και 23 οικογένειες Αλβανών αξιωματικών. Το χωριό απαριθμεί 19 φυλακισμένους με συνολική διάρκεια ποινών 680 χρόνια φυλάκισης και 95 καταδιωγμένες οικογένειες. Από την Πολύτσιανη απομακρύνθηκαν 250 οικογένειες. Μόνο στην Αυλώνα αριθμούνται 156 πολυτσιανίτικες οικογένειες το 1990.

Η Δίβρη είναι ένα ακόμα γνωστό χωριό για την προσφορά του στον Ελληνισμό. Ο πληθυσμός της 1899 ανέρχονταν, σύμφωνα με την εφημερίδα «Αγών» των Αθηνών της ίδιας εποχής, σε 1100 άτομα. Το 1990 σε 700 άτομα. Μέχρι το 1967 οδηγήθηκαν στις φυλακές 35 Διβριώτες, πέντε απ' αυτούς ήταν γυναίκες. Τα συνολικά χρόνια φυλάκισης ανέρχονται σε 268. Τέσσερις καταδικάστηκαν με θανατική ποινή και δυο πέθαναν στη φυλακή. Στην ίδια περίοδο, 25 άτομα απέδρασαν προς Ελλάδα αυτό είχε ως αποτέλεσμα την εκτόπιση 17 οικογενειών. Ωστόσο από τότε που ιδρύθηκε το αλβανικό κράτος δεν έχει πραγματοποιηθεί ποτέ μια ρεαλιστική απογραφή του πληθυσμού χωρίς μεθοδεύσεις, χωρίς γεωγραφικούς περιορισμούς και με δικαίωμα αυτοπροσδιορισμού της εθνικότητας.

Η τελευταία απογραφή πληθυσμού στην οποία συμπεριλαμβάνεται το στοιχείο της εθνικότητας, είναι αυτή του 1989, την οποία επικαλούνται

σήμερα τα Τίρανα για να ισχυριστούν ότι ο αριθμός της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας στην Αλβανία, που αφορά μόνο τα 99 χωριά και όχι όλη την Αλβανική επικράτεια είναι 59.000 άτομα. Ταυτόχρονα σε κανέναν Έλληνα που επί κομμουνιστικού καθεστώτος του αφαιρέθηκε αυθαίρετα η ελληνική εθνικότητα, δεν επιτράπη ξανά η διεκδίκησή της έστω και με δικαστική απόφαση.

Για την επιβεβαίωση του πλαστού αυτού αριθμού της Εθνικής Ελληνικής Κοινότητας στην Αλβανία, αρκεί να κάνουμε μια απλή αριθμητική σύγκριση.

Σύμφωνα με δημογραφικά στοιχεία των τοπικών αρχών των νομών όπου υπάρχουν οι περιοχές με αμιγή ελληνικό πληθυσμό, η φυσιολογική δημογραφική αύξηση των Ελλήνων στις περιοχές αυτές κατά την περίοδο 1955 – 1975 είναι 14,50 ανά χίλια άτομα. Την ίδια περίοδο στην αλβανική επικράτεια η δημογραφική αύξηση είναι 16,05 ανά χίλια άτομα.

Αν έστω λάβουμε υπόψη και τον “κακόβουλο” αριθμό των Ελλήνων που μας δίνει η κυβέρνηση του Βασιλιά Ζώγκου το 1939 δηλαδή περίπου 37.000 Έλληνες, μας προκύπτει ότι οι Έλληνες της Αλβανίας από το 1939 μέχρι το 1989 αυξήθηκαν μόνο 1,7 φορές την στιγμή που ο αλβανικός λαός αυξήθηκε για την ίδια περίοδο τουλάχιστον 4 φορές.

Τα στατιστικά αυτά στοιχεία όσον αφορά την δημογραφική αποψίλωση και εθνική αλλοίωση συμπληρώνει η συνεχιζόμενη πολιτική των Τιράνων με αποκορύφωμα αυτή του κομμουνιστικού καθεστώτος. Το Σταλινικό κομμουνιστικό καθεστώς αντιμετώπιζε δυσμενώς τους πολίτες Ελληνικής καταγωγής, καλλιεργώντας ένα ιδιόμορφο αυθύπαρκτο σύστημα μειονοτικής συνείδησης, στη θέση της Εθνικής Ελληνικής Συνείδησης.

Οι Έλληνες αναγκάστηκαν να ενστερνιστούν και να υιοθετήσουν την τακτική του καθεστώτος προκειμένου να επιβιώσουν έπρεπε να απεμπολήσουν την εθνική τους συνείδηση. Σε αυτή την τραγική κατάσταση συνέβαλε και η κατάργηση της θρησκείας που λειτουργήσε για την Εθνική Ελληνική Κοινότητα όχι μόνο ως παραβίαση του θεμελιακού ανθρώπινου δικαιώματος του πιστεύω και της ελεύθερης θρησκευτικής έκφρασης, αλλά και ως βαρύ πλήγμα στους αδιάρρηκτους δεσμούς με τον πατριарχικό Ελληνισμό και την πολιτιστική κληρονομιά του.

Όταν στην αλβανική νομοθεσία αρχίζοντας από το Σύνταγμα της Αλβανίας προβλέπεται ρητά η κατοχύρωση δικαιωμάτων βάσει της εθνικής καταγωγής και εθνικότητας και έχει διαπιστωθεί από Διεθνείς φορείς ότι η βασισμένη σε ευρωπαϊκά πρότυπα, αλβανική νομοθεσία περί ανθρωπίνων και εθνικών δικαιωμάτων δεν εφαρμόζει αυτά που η ίδια προβλέπει, όταν οι αλβανικές αρχές αδιαφορούν και κωλυσιεργούν αποκαλύπτοντας έτσι ένα μεγάλο έλλειμμα βούλησης για την εφαρμογή των Ευρωπαϊκών αρχών σε κάθε πρωτοβουλία που έχει σχέση με τα ανθρώπινα και εθνικά δικαιώματα, τότε νομίζω ότι όχι μόνο είναι δικαιολογημένο το αίτημα των αδελφών μας Βορειοηπειρωτών για την αναγραφή της εθνικότητας στα ληξιαρχικά μητρώα και σε κάθε επίσημο έγγραφο επιβεβαίωσης της προσωπικής ταυτότητας, αλλά θα πρέπει να επισημαίνουμε ότι η επίσημη αλβανική κυβέρνηση επικαλείται τώρα τα Ευρωπαϊκά πρότυπα και δεδομένα για να πετύχει ότι δεν έχει αποτελειώσει το κομμουνιστικό καθεστώς όσον αφορά τον αφελληνισμό και εξαφάνιση της Ελληνικής Εθνικής Κοινότητας στην Αλβανία.

Δεν ξέρω αν θα πρέπει να περιμένουμε από την αλβανική κυβέρνηση να εναρμονιστεί με τις αποφάσεις που η ίδια έχει λάβει και οι οποίες την δεσμεύουν να λάβει συγκεκριμένα μέτρα στην κατεύθυνση της προάσπισης των ανθρωπίνων και μειονοτικών δικαιωμάτων των Ελλήνων της Αλβανίας. Δεν το έκανε στο παρελθόν και μάλλον δεν το κάνει στο παρόν δεν θα το κάνει και στο μέλλον.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα της διαφορούμενης πολιτικής της Αλβανίας είναι το σχετικά πρόσφατο περιστατικό που συνέβη τον Σεπτέμβριο του 2001 όταν η Αλβανική Κυβέρνηση δημιούργησε, με υπόδειξη της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ένα νέο υπουργείο, το Υπουργείο Μειονοτήτων και διόρισε υπουργό από την Ελληνική Κοινότητα ανακοινώνοντας μάλιστα ότι προτίθεται να δώσει λόγο στην Εθνική Ελληνική Κοινότητα ξεκινώντας με το έκδοση της μειονοτικής ταυτότητας σε ολόκληρη της χώρα και όχι μόνο στις λεγόμενες «παραδοσιακές μειονοτικές περιοχές».

5 μήνες αργότερα, τον Φεβρουάριο 2002, η Αλβανία αντί να αναβαθμίσει το υπουργείο αυτό, το κατήργησε σιωπηρά, πριν καλά-καλά εδραιωθεί ως θεσμός και αναλάβει τα καθήκοντά του έναντι των μειονοτήτων για την υλοποίηση των Συμφωνιών του ΟΑΣΕ.

Η Αλβανία πρέπει να σεβαστεί το διεθνές πρότυπο να αναγνωρίσει το διεθνές δίκαιο και το δικαίωμα του αυτοπροσδιορισμού και αυτοδιάθεσης των μειονοτήτων και να αναγνωρίσει την ύπαρξη, και χωρίς εδαφικά όρια, της Εθνικής Ελληνικής Κοινότητας.

Αποτελεί μεγάλης σημασίας ευκαιρία η δυνατότητα που παρέχεται στους υπηκόους της Αλβανίας μετά από το έτος 2001 να δηλώσουν την Εθνική καταγωγή τους. Γι' αυτό τον λόγο οι Βορειοηπειρώτες θα πρέπει να κατανοήσουν την μεγάλη σημασία της απογραφής, την δύναμη που τους δίνει η πληθυσμιακή υπεροχή στον τόπο τους και να μεταβούν εφ' όσον έχουν την αλβανική υπηκοότητα με κάθε τρόπο για να απογραφούν έτσι ώστε να μπορέσει να καθοριστεί ο πραγματικός αριθμός του Ελληνισμού της Αλβανίας και να μπορέσουν να ασκήσουν πίεση για σεβασμό των δικαιωμάτων τους και αυτοδιοίκηση.

Η Βόρειος Ήπειρος με την διενέργεια μίας νέας απογραφής, μπορεί να μετατραπεί σε μια πατρίδα όπου θα μπορεί και πάλι να αναπτυχθεί και να αναγεννηθεί ο ελληνισμός στα χώματα που έζησε 3000 χρόνια.

Η ευθύνη ανήκει σε ολόκληρο τον Ελληνισμό και βαραίνει ιδιαίτερα την ηγεσία του, αλλά βαραίνει κυρίως τους Βορειοηπειρώτες που θα πρέπει να αφήσουν τις κενές δικαιολογίες και τα φληναφήματα, να ανεχθούν την τρομοκρατία και τις πιέσεις που θα υποστούν από το αλβανικό παρακράτος το οποίο βασίζει την δύναμη του στην διατήρηση ενός καθεστώτος δημιουργίας φόβου και διχασμού και να ορθώσουν το παράστημα τους ούτως ώστε να διαμορφωθεί μία πάγια εθνική στρατηγική που θα έχει ως κύριο μέλημα της την διοικητική αυτοτέλεια, την διεκδίκηση των απαράγραπτων δικαιωμάτων, την ελευθερία έκφρασης, εκπαίδευσης στην μητρική γλώσσα κ.α. στην πολύπαθη και μαρτυρική Βόρειο Ήπειρο. Έτσι θα διαμορφωθεί μία αρραγής εθνική ταυτότητα και θα αρθρωθεί ένας ρωμαλέος εθνικός λόγος.

Όταν οι κυβερνήσεις κωφεύουν προκλητικά-εθελουφλούν και προσπαθούν να ξεχάσουν τους σκλάβους ακόμα αδελφούς μας της Βορείου Ηπείρου, όταν δεν τους παρέχουν ένα χέρι βοήθειας-ένα απαγκίο ασφαλείας τότε εμείς ως Έλληνες ως απλοί πολίτες οφείλουμε, έχουμε ιερό χρέος, να απαλύνουμε τον πόνο τους, να ενισχύσουμε τους ψίθυρους που εκφράζουν την απόγνωση τους, να αφουγκραστούμε αυτή την φοβισμένη ακόμα φωνή τους που διστάζει να υψώσει τον τόνο της, να ορθώσει το ανάστημα της και να την ενισχύσουμε ώστε να γίνει κραυγή που με τρόπο δεικτικό και επιτακτικό θα διεκδικεί τα απαραίτητα δίκαια της, για αυτονομία, ελευθερία έκφρασης λόγου αλλά και των θεμελιωδών θρησκευτικών δικαιωμάτων, Ελληνική παιδεία και αυτοδιοίκηση στα πλαίσια του αλβανικού κράτους.

Ο Ελληνισμός της Βορείου Ηπείρου που έζησε την σκλαβιά και την καταπίεση, την φήμωση και την προσπάθεια συρρίκνωσης πιστεύω πως θα συνεχίσει τον αγώνα του αγόγγυστα και με ένταση για την εκπλήρωση των δικαίων και ιερών σκοπών του, θα στιγματίζει και θα καταδεικνύει τα κακός δρώμενα και με πίστη στον πανάγαθο θεό και την πατρίδα στο τέλος θα βγει νικητής.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Η παιδεία στη Βόρειο Ήπειρο (19^{ος} και 20^{ος} αι.)
Απ. Π. Παπαθεοδώρου
ανάτυπον Αθήναι 1988
2. Πρακτικά Α' πανελληνίου επιστημονικού συνεδρίου ΒΟΡΕΙΟΣ ΗΠΕΙΡΟΣ -
ΑΓΙΟΣ ΚΟΣΜΑΣ Ο ΑΙΤΩΛΟΣ
Κόνιτσα 1987
3. Ορθοδοξία και Ελληνισμός στη Βόρειο Ήπειρο
Φ. Οικονόμου, Αθήνα 1990
4. Η Εσταυρωμένη Βόρειος Ήπειρος
Μητροπολίτου δρυινουπόλεως Σεβαστιανού
Αθήναι 1985 (έκδοση Δ)
5. Η Εθνική Ελληνική Μειονότης εις την Αλβανίαν και το σχολικόν αυτής ζήτημα
Γ. Χ. Παπαδοπούλου, εκδόσεις Ι.Β.Ε. , Ιωάννινα 1981
6. Η Ελληνικότης της Βορείου Ηπείρου
Δήμητρας Ζούρα-Σταθοπούλου, Αθήναι 1955
7. Οι αρχαίοι κάτοικοι της Βορείου Ηπείρου
Δημ. Ευαγγελίδη, Αθήναι 1947
8. Τα σχολεία της Ενιαίας Ηπείρου
Φ. Οικονόμου, Αθήναι 1987
9. Ο Χριστιανισμός στην Βόρειο Ήπειρο κατά τους πρωτοχριστιανικούς
Και Βυζαντινούς χρόνους.
Θεοδ. Ζήση, (ανάτυπο 1988)
10. Περιπέτειες της Ελληνικής γλώσσας στην Βόρειο Ήπειρο

- Αχ. Λαζάρου, (ανάτυπο 1988)
11. Οι Έλληνες Αρβανίτες
Μαρίας Δεδέ, εκδόσεις Ι.Β.Ε., Ιωάννινα 1987
 12. Μεγάλη Ελληνική Εγκυκλοπαίδεια
Παύλου Δρανδάκη, εκδόσεις Φόινιξ
 13. Οι αγώνες του Καποδίστρια για την επέκταση προς Βορράν
των Ελληνικών συνόρων
Ελένης Ε. Κούκου, (ανάτυπο 1992)
 14. Βόρειος Ήπειρος πρωτογενές λαογραφικό υλικό εναποκείμενο
στο σπουδαστήριο λαογραφίας του πανεπιστημίου Αθηνών
Μαρίας Μηλίγκου-Μαραντώνη, (κριτική θεώρηση)
(ανάτυπο 1992)
 15. Το Αλβανικό σύνταγμα, τα ανθρώπινα δικαιώματα και αι αρχαί
Του Ο.Η.Ε.
Νικολάου Αθ. Αντωνοπούλου, (ανάτυπο 1988)
 16. Η οικουμενική διακήρυξις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων του Ο.Η.Ε.
(40 έτη εφαρμογής)
Νικολάου Αθ. Αντωνοπούλου, (ανάτυπο 1989)
 17. Το εκκλησιαστικόν ζήτημα της Αλβανίας (αρμοδιότητες καιδικαιοδοσίες
του Οικουμενικού θρόνου)
Βλασίου Ι.Φειδά, (ανάτυπο 1992)
 18. Η Ελληνική πολιτική στο Βορειοηπειρωτικό ζήτημα
Δημητρίου Γ. Μιχαλόπουλου, (ανάτυπο 1992)
 19. Ιστορική θεώρηση των Ελληνικών πόλεων της Βορείου Ηπείρου
κατά την αρχαιότητα
Ιωάννου Τουλουμάκου, (ανάτυπο 1992)
 20. Βόρειος Ήπειρος, αρχαιολογικά μνημεία και ευρήματα
Αθαν. Π. Λέκκα, εκδόσεις ΠΑ.ΣΥ.Β.Α. Αθήνα 1993
 21. Συνοπτική ιστορία της Βορείου Ηπείρου
Αθαν. Π. Λέκκα, εκδόσεις ΠΑ.ΣΥ.Β.Α. Αθήνα 1991
 22. Βόρειος Ήπειρος- Στο μονοπάτι της αυτονομίας
Παναγιώτη Χ. Κουμάντου, Καλαμάτα 1996
 23. Αυτόνομη Βόρειος Ήπειρος
Ζήση Χρ. Δρούβη, Αθήνα 1997
 24. Βορειοηπειρωτικός Ελληνισμός-αγώνας για επιβίωση
Εθνολογική-ιστορική-νομική-διπλωματική προσέγγιση του
Βορειοηπειρωτικού Ζητήματος
Πρακτικά ημερίδος 3 Μαρτίου 2002 πολεμικό μουσείο Αθηνών
Σ.Φ.Ε.Β.Α.-ΠΑ.ΣΥ.Β.Α, 2002
 25. Σημειώσεις του *ιστορικού κ. Γιάννης Γιαννιτσιώτης*

με θέμα: Τι φανερώνουν οι απογραφές πληθυσμών;

26. Ηπειρώτες και Αλβανοί
Σπύρου Στούπη
I.B.E. , Ιωάννινα 1976
27. Η Ελληνική Εθνική Μειονότητα εις την Αλβανίαν και το σχολικόν
ζήτημα αυτής.
Γ. Χ. Παπαδοπούλου
I.B.E. , Ιωάννινα 1981
28. Όψεις του Αλβανικού εθνικού ζητήματος
Θεοφάνη Μαλκίδη
I.B.E. , Ιωάννινα 2006
29. Η ταυτότητα του Βορειοηπειρωτικού Ελληνισμού
Γρηγόρη Κατσαλίδα, (επιμέλεια Νίκου Θ. Υφαντή)
I.B.E. , Ιωάννινα 2004
30. Αγνοούνται 500.000 Βορειοηπειρώτες, σύμφωνα με πρόσφατη απογραφή
πληθυσμού στην Αλβανία.
Άρθρο του Κώστα Σαρδέλη στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» 19/10/1989
31. Ο Γ. Κλεμανσώ και το Βορειοηπειρωτικό (1914-1995)
Άρθρο του Απ. Π. Παπαθεοδώρου στο «Βορειοηπειρωτικό Βήμα»
Μάιος – Ιούνιος 1995